

РЕШЕНИЕ

№ 5136

гр. София, 04.08.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 30.05.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **337** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ връзка чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалбата на М. К. И. от [населено място] срещу Заповед № РА-30-356/07.12.2016г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, Столична община /СО/.

В жалбата си, наименована възражение, И. твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразна като тенденциозно издадена, в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Сочи конкретни съображения и претендира за отмяната ѝ.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Общински строителен контрол”, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Твърди, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на административната процедура и в съответствие с относимите материалноправни норми. Сочи, че при наличие на данни за изграждане на навеса през 2016г. и без разрешение за строеж, се касае за нарушение на чл. 148, ал. 1 ЗУТ и неприложимост на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ, т.к. строежът не е търпим по смисъла на закона. С тези доводи моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди оспорената с нея заповед като претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като съобрази доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и извърши цялостна проверка

на оспорения акт на основанията по чл. 168 АПК, прие от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима - депозирана от лице с правен интерес от оспорването, в законния за това срок и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

По делото е установено и между страните не се спори, че М. К. И. и съпругът й О. С. И. са собственици на процесния недвижим имот - дворно място, неурегулиран поземлен имот, пл. № 36, нанесен в кадастрален лист № А-7-5-1, кв. Република 2, [населено място] /съгласно нотариален акт № 34, том LLXXI, дело № 24267/1995г. и нотариален акт № 178, рег.№ 4766, дело № 160/2002г., вписан в СлВП с вх.рег.№ 41315, акт № 157, том LLXXXVII, дело № 31524/2002г./, в което са построили стопанска постройка и лятна кухня.

По постъпила жалба от съседни служители на СО, район „В.“, са извършили проверка на строеж „Допълващо застрояване – навес, дървена конструкция пред стопанска постройка и лятна кухня” в процесния имот с идентификатор 12084.2761.36, кв. 24 по плана на [населено място], м. „Т. махала“, с административен адрес [населено място], [улица]. Констатациите си проверяващите са отразили в съставения Констативен акт /КА/ № 19-225а/31.10.2016г. Отражено било, че не са представени строителни книжа. Обектът представлява „навес към стопанска постройка и лятна кухня” изцяло от дървена конструкция, с размери 4.20м./3.60м., разположен западно от стопанската постройка, между нея и улицата в имот с идентификатор 12084.2761.36, кв. 24 по плана на [населено място], м. „Т. махала“, район В., разположен изцяло в имота на възложителя. Строежът е шеста категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ и е извършен през 2016г. по информация от собствениците. Приложение към КА освен нотариалния акт за собственост са Ситуация – приложение № 1, където е показано местонахождението на навеса и снимков материал – 3 листа. КА е бил изпратен по пощата на И., но след връщане на пратката като непотърсена, видно от протокол от 01.11.2016г. е бил поставен на таблото за уведомяване на общината, от където е свален на 08.11.2016г., видно от протокол от 08.11.2016г. КА е бил съобщен и чрез залепване на уведомление на недвижимия имот.

На 07.11.2016г. жалбоподателката М. И. е подала възражение срещу съставения КА, в което сочи, че съгласно чл. 151, ал. 1 от ЗУТ за градински и паркови елементи с височина до 2,50 над прилежащия терен не се издава разрешение за строеж /РС/; че комисията е дала неверни названия на обектите и умишлено не е отбелязала височината им; че навесът /строяща се беседка/ е с височина 2.40м. и е на отстояние от съседните имоти на север 10м., на изток 20м., а на юг граничи с къщата, на запад е улица.

Въз основа на КА, на 07.12.2016г. е издадена процесната заповед, с която е наредено на М. К. И. да премахне незаконен строеж: „Допълващо застрояване – навес, дървена конструкция пред стопанска постройка и лятна кухня”, находящ се в имот с идентификатор 12084.2761.36, кв. 24 по плана на [населено място], м. „Т. махала“, с административен адрес: [населено място], район „В.“, [улица]. В мотивите на заповедта е посочено, че строежът представлява навес към стопанска постройка и лятна кухня, изцяло от дървета конструкция; представлява монтирани дървени колони, стъпващи върху метални тръби замонолитени в бетонова настилка и плътна

част на прозирната ограда, греди, ребра и дъсчена обшивка, завършен покрив с метални керемиди. Строежът е извършен през 2016г., предвид което същият не попада в хипотезите на § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ и § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД ЗУТ. Строежът е VI /шеста/ категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ и е изпълнен без разрешение за строеж, в нарушение на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ. Обсъдено е депозираното от И. възражение срещу КА, като е посочено, че се оставя без уважение, тъй като не са представени изискуемите по закон документи.

От представената Заповед № РД-09-1423/05.12.2012г. на кмета на СО е видно /т. 2, подточка 2.15/, че на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол” са предоставени права да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ.

Видно от представено писмо № САГ16-ДР00-1135-(2) от 13.12.2016г. на главния архитект на СО, в § 5 от ДР на ЗУТ няма легална дефиниция на понятието „градински и паркови елементи“. Съгласно чл. 151, ал. 1, т. 12 от ЗУТ не се изисква разрешение за строеж за градински и паркови елементи с височина до 2,5 м. над прилежащия терен. Представено е и писмо изх. № 18-964/05.10.2016г. на заместник – министъра на Министерство на регионалното развитие и благоустройството, в което се сочи същото за градинските и паркови елементи.

Установеното от фактическа страна мотивира съда да изведе следните правни изводи:

Оспорената заповед е валиден и законосъобразен индивидуален административен акт – издаден от компетентен административен орган, в изискуемата от закона форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон.

С оглед представената Заповед № РД-09-1423/05.12.2012г. на кмета на СО, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в рамките на предоставените му правомощия, с оглед квалификацията на обекта на проверка като строеж шеста категория по смисъла на чл.137, ал.1, т.6 от ЗУТ.

Описаният в оспорената заповед обект „Допълващо застрояване – навес, дървена конструкция пред стопанска постройка и лятна кухня” несъмнено притежава характеристиките на строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, според която: „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Строежът има характер на допълващо застрояване по смисъла на чл. 46, ал. 1 от ЗУТ и е строеж VI категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 6 от закона. Не може да се сподели тезата на жалбоподателката, че се касае за „градински и паркови елементи“ по смисъла на чл.151, ал.1 от ЗУТ. Изграденият навес, както е установено при извършената проверка и отразено в Констативен акт № 19-225а/13.09.2016г., съставен по реда на чл.225а, ал.2 от ЗУТ от служители на район „В.” при Столична община, представлява „монтирани дървени колони, стъпващи върху метални тръби замонолитени в бетонова настилка и плътна част на прозирната ограда, греди, ребра и дъсчена обшивка, завършен покрив с метални керемиди”. Тъй като визираният констативен акт има характера на официален удостоверителен

документ, съдържащите се в него констатации се приемат за установени до доказване на противното. Тъй като жалбоподателката е възразила, същата е следвало да докаже фактическите констатации, на които базира възраженията си в оспорването, съобразно дадените от съда указания и разпределената доказателствена тежест. Въпреки предоставената ѝ възможност да обори с всички допустими от закона доказателствени средства фактическите констатации в КА /включително и чрез назначена от съда строително-техническа експертиза/, отразеното в него не беше оборено от жалбоподателката, която не прояви активност в процеса за установяване на твърденията си с годни и относими доказателства. Предвид отказа на И. да внесе депозит за вещо лице за извършване на допуснатата експертиза, доводите ѝ за липсата на строеж и необходимост от разрешение за извършването му останаха голословни и неспособни да оборят отразеното в КА и представения снимков материал към него. Не могат да бъдат споделени вижданията на жалбоподателката, че изграденото представлява „градински и паркови елементи” по смисъла на чл.151, ал.1 от ЗУТ. Касае се за изграден навес към стопанска постройка и лятна кухня, изцяло от дървета конструкция, която представлява монтирани дървени колони, стъпващи върху метални тръби замонолитени в бетонова настилка и плътна част на прозирната ограда, греди, ребра и дъсчена обшивка, завършен покрив с метални керемиди, както е посочено в КА и оспорената заповед за премахване, който има характеристиките на строеж VI категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ.

Основание за издаване на оспорената заповед е липсата на разрешение за извършеното строителство, описано по-горе - чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 2 предл. 2 от ЗУТ – строежи изградени без одобрени строителни книжа и/или разрешение за строеж. За процесния навес като строеж по чл. 46, ал. 1 ЗУТ е необходимо издаването на разрешение за строеж – чл. 147, ал. 1, т. 1 ЗУТ. Същият не може да се разглежда като градински или парков елемент, с оглед начина му на изграждане, размери и предназначение, поради което тезата на жалбоподателката за приложение на чл. 151, ал. 1, т. 12 ЗУТ е неоснователна. По тези съображения адресираните до жалбоподателката писма на главния архитект на СО и на заместник – министъра на регионалното развитие и благоустройство са неотнесими към спора. Не се установява те да са изпратени в отговор на запитване за изграждането на конкретния навес. По изложените по – горе в мотивите съображения, изграденият навес има характер на строеж, а не на градински елемент и спрямо него не са налице изключенията по чл. 151, ал. 1 ЗУТ. Ето защо, при наличие на безспорно доказан строеж, извършен без строителни книжа и в нарушение на действащия правен режим по ЗУТ, при данните за извършването му през 2016г. /което не се оспорва от жалбоподателя/, строежът не е търпим по смисъла на § 16, ал. 1 ПЗРЗУТ и § 127, ал. 1 ПЗРЗУТ, и правилно определен като незаконен и подлежащ на премахване.

При проверката за законосъобразност, съдът констатира, че заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК - издадена е в изискуемата от закона писмена форма, съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Съдът не споделя и доводите на жалбоподателката за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. При издаването на заповедта е спазена предвидената в чл. 225а, ал. 2 ЗУТ процедура. Съставен е КА от служители на СО, район „В.“, след като длъжностните лица към на датата на проверката - 13.09.2016г., са констатирали съществуването на изградения навес,

индивидуализирали са го в съставения акт, а последният съдържа подписите на длъжностните лица. По делото не се събраха доказателства, че такава проверка не е извършвана от длъжностите лица на място, както и че отразените от тях в КА констатации не отговарят на описаната и съществуваща на място фактическа обстановка, противно на твърденията на жалбоподателката И.. КА е връчен на последната с предоставена възможност за възражение, от която същата се е възползвала.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за неоснователна и следва да я отхвърли като потвърди оспорваната с нея заповед.

Предвид изхода на делото, претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъди, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по т. д. № 5/2009 г., и Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Ръководен от гореизложеното, Административен съд София - град, II-ро отделение, 50-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. И. срещу Заповед № РА-30-356/07.12.2016г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, Столична община.

ОСЪЖДА М. К. И. от [населено място], кв. Република – 2, [улица], да заплати на Столична община, представлявана от кмета Й. Ф., сумата от 100 /сто/ лева деловодни разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: